

[Puhelin Pihlajavedellä](#)

[Vallankumousajoista sotavuosien läpi](#)

[Pihlajaveden historiaa](#)

[Pankinjohtaja Mäkinen puhelimesta](#) | [Kunnan johtoa, oik. Niilo Lamminmäki](#)

[Aino Korjan historiikit -alkusivu](#)

[Vallankumousajoista sotavuosien läpi](#)

[Pihlajaveden historiaa](#)

[Pankinjohtaja Mäkinen puhelimesta](#) | [Kunnan johtoa, oik. Niilo Lamminmäki](#)

Pihlajavedellä oli toiminut oma puhelinosuuskunta. Valtion puhelin ja lennätin aloitti toimintansa Pihlajavedellä 1953 – 1954. Puhelinkeskus toimi asemalla neljä vuotta Valkaman talossa. Pihlajaveden puhelinosuuskunnan keskuksen viimeiset hoitajat olivat **Ilta** ja **Eero Valkama**. Ilta Valkama tuli toimeen vuonna 1949 ja oli osuuskunnan aikana työssä neljä vuotta ja Valtion puhelimesta neljä vuotta. Valvojina puhelinpiirissä olivat

Virkkala

Keuruulla ja

Laakkonen

Jyväskylässä. Puhelinosuuskunnan paperit on nähtävästi luovutettu uusille omistajille – Pihlajavedellä ei niitä tunneta.

Valtion puhelin muutti sittemmin Pihlajaveden Säästöpankille vuokratiloihin. Myöhemmin keskus muutettiin automaattiseksi.

Pihlajaveden puhelinkeskus oli toiminut vuosikymmenet asemalla Kauppalan talossa. Hoitajina olivat **Julia** ja **Evert Kauppala** sekä perhe. Myöhemmin oli keskuksessa useita pitkäaikaisia puhelinkeskuksenhoitajia.

Muisteloita:

Puhelinkeskuksen kello kilisi. Pitipä juosta vastaamaan kesken kahvinkeiton tai saattoihan **Kauppalan Julia**

-emäntä olla possulle ruokaämpäriä viemässä. ”Heh, heh, hee joudanhan tässä minäkin

vastaamaan” naureskeli isäntä

Eevertti

. Nuorempaakin polvea oli aina paikalla. Puhelimet kilisivät, tiedot kulkivat, vuodet menivät. Vastaajat vaihtuivat. Taisi kylällä olla joskus nuotanvetoakin, että mistä se ja se tieto oli kylälle tullut. Se oli leppoisaa kylän elämää.

Tuli valtion puhelin. Tulivat uudet puhelinpöydät. Tulivat uudet tytöt ja hoitajat. Siellä langan päässä oli kuitenkin aina ihminen. Siellä olivat **Pundat, Seijat, Tuulat** ym. Tuli ystävällinen ääni, ”kiitos yhdistän”. Saattoi sanoa sinne ”hyvää huomenta tai hyvää uutta vuotta”, jos muisti. Sai selittää Pundalle, että minä juoksen nyt tuonne naapuriin, mutta jos minulle sattuu tulemaan puhelu ja joku etsii, niin sieltä löydätte. Lapsille saattoi lähtiessä selittää, että jos äidin poissa ollessa tulee jokin hätä, niin soittakaa vain keskuksen tädille, kyllä siellä tietävät mitä on tehtävä. Tiesihän se kylän keskuksenhoitaja kerrankin, kun erään vanhuksen puhelin pirahti, mutta sitten ei kuulunutkaan mitään. Hän hälytti naapurit katsomaan ja taloa oli parhaillaan joukko ryöstämässä. He olivat katkaisseet puhelinlangat.

Nyt vuonna 1971 on alueemmekin päässyt mukaan yleiseen kehitykseen. Se on yhdistetty valtakunnan automaattiseen puhelinverkostoon. Sieltä keskukselta ovat lähteneet kaikki ystävälliset äänet. Katosiko mukana jotain inhimillistä? Totta kai on edistysaskel saada automaattipuhelin. Vanha nostaa silti entiseen tapaan kuuloketta ja yrittää soittaa. Eipä olekaan tuttua kampia. Missä ovatkaan silmälasit, mistä sivulta löytää sen numeron? Entä, kun tulee pimeä ja hätä? Löytääkö silmä ja käsi sen mitä etsii? Vanhan päässä eivät numerot pysy. Eikä keskuksen tätikään tiedä vastata, jos lapsi osaisi vain kampia kääntää ja asiansa sanoa. –No, lapsethan ovat paljon hoksaavampia. Niille voi nyt tarvittavat numerot opettaa. Auttavathan ne sitten vanhaakin tarpeen tullen.

Aino Korja

[Aino Korjan historiikit -alkusivu](#)